

AĞLAMA SAKIN

Bak işte, güneş aşıyor ufuktan, yine sensiz ve sessiz
Akşamın alaca karanlığı çökerken üzerime.
Sen orada yalnız, ben burada yalnız ve çaresiz,
Yaşıyorum belki de! Ama nasıl?
Sor nasıl yaşadığımı senden uzakta, demir parmaklıklar arkasında
Ağlama sakın.

Ağlama sakın bir tanem. Gündüzün karanlığında
Güneşini kaybeden yeryüzünün ortasında
Aydınlık dolu mutfağında demle çayını, ayın son ışığında
Sarıl yaşama, yıldızlar kaybolurken birer, birer gökyüzünde
Ve beni düşün, güneş görmeyen bir izbe köşede,
Ağlama sakın.

Bitmeyecek diye mi korkuyorsun bu karanlık gece
Aydınlığı yitirmiş insanların dünyasında vururlarken güneşi
Üşütür taş duvarlar soğuk çehreleri ile çelik de olsa bu bedenimi
Yaşamın kıyısında var olma kavgasında iken
Güneş bile üşütür artık beni
Rüzgârın kanatlarında özgürlüğe giderken
Gözyaşlarında üşütür!
Ağlama sakın.

Geleceğim bir tanem!
Odunu sobaya vur ve ateşi harla,
Hani demliği de üzerine korsan hiç fena olmaz.
Sakın ışığı karartma,
Çekme sakın perdeleri
Gündüzleri geceyi yaşadım, seyredemedim sokakları
Geceleyin gündüzü yaşarken görmeliyim özgür insanları
Kavgamın rüzgârı ile geleceğim sana
Göreceğiz, o günler yakın.

1

Komünist ozan

¹ Gülen gözlere hiç ağlamak yakışımı? Gülmek bir devrimci eylemdir.